

Nová kniha
autora románů
**VOLÁNÍ
NETVORA**

MY OSTATNÍ TU PROSTĚ ŽIJEM

PATRICK NESS

**MY OSTATNÍ
TU PROSTĚ ŽIJEM**

PATRICK NESS

napsal tyto knihy:

Volání netvora: příběh života

My ostatní tu prostě žijem

MY
OSTATNÍ
TU PATRICK
NESS
PROSTĚ
ŽIJEM

slovař

Text copyright © 2015 Patrick Ness
Translation © 2016 Jan Březovský a Tereza Nuckollsová
Czech edition © 2016 Nakladatelství Slovart, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

My ostatní tu prostě žijem
Z anglického originálu *The Rest of Us Just Live Here*
(Walker Books Ltd, London 2015)
přeložili Jan Březovský a Tereza Nuckollsová.
Redigovala Olga Pek
Korektury Ivana Myšková
Editorka Sára Vybíralová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2016
Vydání první
Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
ISBN 978-80-7529-251-3

*Mé úžasné sestře
Melisse Anne Brownové,
která je milá i zábavná,
což je ta nejlepší
myslitelná kombinace.*

Myslela jsem, že můžu dát svobodě řád.

To ode mě bylo velmi skandinávské.

Björk

KAPITOLA PRVNÍ, v níž se posel Nesmrtelných zjeví v překvapivé podobě a pokusí se pro sebe nalézt tělesnou schránu. Poté, co jím byl pronásledován hlubokým lesem, setkává se hipster Finn se svým osudem.

Toho dne, kdy jako poslední spatříme hipstera Finna živého, ležíme rozvalení na Palouku a debatujeme o lásce a žaludcích.

„Taky mi to přijde jako blbost,“ řekne moje ségra a lehké napětí v jejím hlase mě přinutí vzhlednout. Rukou si zastíní oči před sluncem a lehce nerudně na mě kývne na uklidněnou. Potom se obrátí k Henně a už po několikáté zavrtí hlavou. „*Vždycky* máš na výběr. Je mi fuk, jestli si myslíš, že jseš zamilovaná – a mimochodem, to NENÍ zrovna slovo, kterým bys měla takhle plejtvat –, ale i tak, i kdyby to tak bylo, *vždycky* máš možnost zvolit si to, co je správné.“

„Řekla jsem, že jsem se zamilovala do toho, jak *vypadá*,“ odpoví Henna. „Neřekla jsem, že jsem se zamilovala do *něj*. Překrucuješ, co říkám. Každopádně o tom se dohadovat nechci. Chtěla jsem mluvit o tomhle... pocitu, že se ti rozskočí srdce. Vlastně ne, nejde jen o srdce, ale i o žaludek. Popadne tě tenhle pocit a od té chvíle se všechno *veze*.“

„Ne, *neveze*,“ řekne moje sestra pevně. „*Ne-ve-ze...*“

„Mel...“

„I když cejtíš něco takovýho, stejně se můžeš zachovat správně.“

Henna se zamračí. „Proč se bavíme o tom, co je správný? Já mluvím o úplně normálním lidském citu. Nathan je prostě sexy kluk.“

Skloním hlavu a upřu pohled na svou učebnici dějáku. Dotknu se všech jejích čtyř rohů a potichu si je pro sebe spočítám. Vidím, že si toho Jared všimnul.

„Řeklas, že nemáš na výběr,“ Mel tlačí na Henu. „Řeklas, že kdybys ho mohla políbit, neváhala bys ani vteřinu, bez ohledu na to, kdo by to viděl. Nebo jestli má holku. Nebo jestli by u toho byl Tony...“

„S Tonym už nechodím...“

„Ale moc dobře víš, jak si všechno bere. Zranila bys ho a pak bys prohlásila, žeš neměla na výběr, jenže to je podle mě pěkná kravina.“

Henna si zoufale složí tvář do dlaní.

„*Melindo...*“

„V tom mám jasno. Přes to vlak nejede.“

„To vidím...“

„A neříkej mi Melindo.“

„Henna má každopádně pravdu,“ vloží se do toho Jared, který leží s hlavou na Hennině zadku. „O tom pocitu v žaludku.“

„Myslela jsem, že vy chlapi to cejtíte trochu níž,“ podotkne Henna.

„To je něco jinýho,“ řekne Jared a posadí se. „Pokud jde o ptáka nebo tak, to je prostě jenom chtíč. Zvířecí pudy. Tohle je něco víc.“

„Jo,“ souhlasí Henna.

„Cejtíš to přesně tady.“ Jared si položí ruku na břicho. Je to trochu buclaté břicho a všichni víme, že k němu pou-tá pozornost jen nerad. „A v ten okamžik víš, že všechno, čemu jsi věřil, je špatně. Nebo že na tom nezáleží. A všechno, co se ti dřív zdálo složitý, je najednou nad slunce jas-nější. Protože teď ti poroučí žaludek a říká ti, že tahle touha je možná a že to sice není odpověď na všechno, ale všechny ostatní otázky díky ní budou snesitelnější.“

Zarazí se a zadívá se do slunce. Všichni víme, jak to myslí. A *on* ví, že my to víme. Ačkoliv o tom většinou ne-mluví, i když bychom si přáli opak.

„Žaludek by ti poroučet prostě neměl,“ řekne pevně Mel.

„Jejda,“ odvětlí Jared. „Promiň...“

Mel ho odbude zavrtěním hlavy. „Tak jsem to nemyslela. Ani srdce by nemělo bejt tvým pánem. Lidi si myslej, že jo, ale tak to není. *Vždycky* máš na výběr. *Vždycky*.“

„Nemůžeš si přikázat něco necejtit,“ namítá Henna.

„Ale můžeš si přikázat nějak jednat.“

„Jo,“ namítne Jared, „jenže to není zrovna jednoduchý.“

„Křesťani kdysi věřili, že duše sídlí v břiše,“ řeknu.

Rozhostí se ticho. Na Palouku se zvedne jemný větřík, takový osamělý, jako by říkal *Vůbec si mě nevšímejte*.

„Táta o tom kdysi mluvil,“ pokračuji.

Mel se zadívá do svého notebooku a začne vyfukávat nějaký domácí úkol.

„Co by o tom táta mohl vědět,“ dodá.

Vítr trochu zesílil (*Nesmírně se omlouvám*, představuji si, že říká; zřejmě to je britský vítr a netuší, jak se dostal až sem) a Henna si musí přidržet stránky úkolu, aby jí neodletěl pryč. „Proč vlastně ještě používáme papír?“

„Na knížky,“ odpoví Jared.

„Na toaleták,“ přidá se Mel.

„Protože papír je věc,“ řeknu. „A někdy potřebuješ spíš věci než myšlenky.“

MY OSTATNÍ TU PROSTĚ ŽIJEM

„Nebylo hned nutný mi odpovídat,“ zareaguje Henna a zastrčí si papíry – materiál o občanské válce, který dostal každý z nás – pod tablet.

Znovu se bříšky prstů dotknu všech čtyř rohů své učebnice a v duchu je spočítám. A znovu. A ještě jednou. Všimnu si, že to Jared zaznamenal, ale snaží se tvářit jakoby nic. Další závan britského větru mi pročísne kštici. (*Má úcta, vašnosti!* Tenhle vítr je tak britský, že zní jako z jiného století.) Je nějak moc slunečno na to, aby z ničeho nic začalo takhle foukat. Chodíme sem, jen když je vážně hezky, a letos jsme měli podivně teplý duben a začátek května. Náš Palouk není tak docela palouk. Je to spíš pozemek, na kterém se nikdy nic nepostavilo, protože majitel zemřel nebo o pozemek přišel při rozvodu nebo tak něco. Je to velký travnatý čtverec na konci ulice, v níž stojí i náš dům, a sem tam je posetý pár šikovnými pařezy po stromech uřezaných motorovkou. Řady stromů pozemek oddělují od všeho kolem. Museli byste mít sakra dobrý důvod dojít až sem, a teprve pak byste zjistili, že tady něco takového jako Palouk je, což nikdo neví, a navíc jsme tu tak daleko od civilizace, že za námi už je jen neprostupný les. Po nocích slýcháváme vytí kojotů a na zahradu se nám každou chvíli zatoulá jelen.

„Hele,“ řekne Jared. „Píše ještě někdo další na rekonstrukci po občanské válce, nebo jenom já?“

„Já taky,“ houknu.

„Ty?“ hlesne Mel vystresovaně. „Já ji dělám taky!“

„I já,“ řekne Henna.

„*Všichni?*“ zhrozí se Jared.

Mel se na mě podívá. „Nemoh by sis najít něco jinýho? Prosím, prosím!“

„Už k tomu mám spoustu poznámek...,“ odpovím.

„Ale mně rekonstrukce fakt jde.“

„Tak piš o rekonstrukci...“

„Nemůžeme to psát *oba*. Tvoje bude geniální a já ve srovnání s tebou budu vypadat jako blbec.“

To je celá moje sestra. Myslí si, že je hloupá. Není, ani omylem.

„Bude rozhodně lepší než ta *moje*,“ řekne Jared.

„Mikey, prostě ji nech mně.“ A v tomhle okamžiku by si většina lidí pomyslela: *No jo, panovačná starší sestra*, a ta samá většina lidí, která nás nezná, by nechápavě zavr-těla hlavou nad tím, že oba letos maturujeme, vždyť ségra je o víc než rok starší než já, a většina lidí by si pomyslela, že musí být pěkně rozmazlená.

A většina lidí by se mýlila. Neprudí mě. Naopak mě prosí, a to dost mile.

Většina lidí by v jejích očích nezahlédla ten strach ze zkoušky.

Ale já ho tam vidím.

„Fajn,“ řeknu nakonec. „Tak já budu psát o příčinách občanský války.“

Kývne na mě, jako že mi děkuje, a obrátí se na Henu. „Nemohla bys taky dělat příčiny?“

„Hej!“ vykřikne Jared. „A co já?“

„To myslíš vážně?“ zeptá se Mel.

„Ne, nemyslím,“ rozchechtá se Jared. Navzdory tomu, že je velký a silný, že se začal holit asi tak v jedenácti a že od primy dělá beka ve fotbalovém mužstvu, má mozek na matiku. Dejte mu čísla a září. Chtějte po něm, aby poskládal slova do věty, a čelo se mu tak zkrabatí, že si člověk dovede jasně představit, jak bude vypadat v osmdesáti.

„Mel...,“ začne Hena. „Měla bys už přestat...“

A v ten moment se mezi stromy objeví jeden z hipsterů. Utíká tak rychle, že se za ním sako ze sekáče jenom třepetá. Postrčí si módní brýle se širokou černou obroučkou na nose a přežene se kolem, asi tak padesát metrů od nás. Zíráme jak tumpachoví. Nevidí nás. Hipsteři nás nikdy tak úplně nevnímají, dokonce ani když vedle nich sedíme ve škole – prostě přeběhne Palouk a zmizí v hustém lese na protější straně, za nímž, jak všichni víme, je už jenom ještě hustější les.

Rozhostí se ticho. Vyměníme si pohledy říkající WTF?, načež se z toho samého místa, odkud se vynořil, přiřítí holka, která září vlastním světlem. Ani ona nás nevidí,

ačkoliv září tak silně, že si musíme zastínit oči. Vzápětí zmizí mezi stromy naproti.

Asi minutu nikdo z nás nic neřekne. Pak se Jared zeptá: „To byl Finn?“

„Kterej Finn?“ zareaguje moje sestra. „Nejmenujou se všichni hipsteri Finn?“

„Myslím, že je mezi nima taky pár Dylanů,“ řekne Henna. „A Nashů.“

„Je tu taky dvakrát Shannon, pokud vím,“ dodám já. „Holka Shannon a kluk Shannon.“

„Myslím, že to byl jeden z Finnů,“ řekne Jared. „Jsem si tím skoro jistej.“

Najednou z místa, kam hipster (myslím, že měl Jared pravdu, byl to Finn) a holka zmizeli, vystřelí k nebi sloup modrého světla, tak jasného, že je ho vidět i ve svitu slunce.

„Co to zase vyvádí?“ zeptá se Mel. „Co to mělo znamenat s tou malou holkou?“

„A s tím světlem?“ přidám se já.

„Doufám, že zas nevyhoděj školu do vzduchu,“ prohodí Jared. „Můj bratranec musel přebírat maturitní vysvědčení na parkovišti.“

„Myslíte, že Nathan je taky hipster?“ zeptá se Henna a Mel zaúpí.

„Podle jména může bejt i nemusí,“ odpoví Jared a sleduje zářící sloup světla.

MY OSTATNÍ TU PROSTĚ ŽIJEM

„Co za kluka přestoupí na novou školu pět tejdnu před maturou?“ zeptám se a snažím se tvářit, jako by o nic nešlo. Znovu začnu poklepávat na rohy učebnice.

„Takovej, do kterýho se Henna zabouchla,“ rýpne si Mel.

„JEŽÍŠI, NEŘEKLA JSEM, ŽE JSEM ZABOUCHLÁ,“ zakřičí Henna.

Mel se zazubí. „Potrefená husa nejvíc kejhá. Nebo že by to promlouval jenom tvůj žaludek?“

Z ničeho nic se vítr na Palouku utiší.

„To světlo je pryč,“ zašeptá Jared. Zářící sloup vážně zmizel. Už nevidíme nikoho dalšího běžet sem ani tam. Nejistě upíráme zraky k lesu, nevíme, co čekat. Najednou všichni nadskočíme, když se ze sestřina notebooku ozve naše oblíbená písnička. Je to alarm, který nastavila Mel. Znamená to, že naši opustili dům a odjeli na návštěvu k babičce.

Takže se můžeme bezpečně vrátit domů.

KAPITOLA DRUHÁ, v níž hipsterka Shannon napíše báseň a rodiče jí láskyplně dají prostor k tomu, aby se vyrovnala se svými pocity. Vzápětí ji doma navštíví hipster jménem Dylan – je vyděšený k smrti a vypráví o záhadné zářící dívce, která ho zpravila o Finnově smrti. Shannon a Dylan se navzájem utěšují, ale pouze platonicky.

Za celý svůj dosavadní život jsem Henně o těch šílených, marných citech, které k ní chovám, řekl přesně... nula-krát. Máme toho hodně společného: úzkosti, s nimiž se neradi svěřujeme, kamarády, které milujeme tolik, že by se s nimi žádná přítelkyně nebo přítel nikdy nemohli měřit, rodiče, kteří... kteří prostě mají své mouchy. Společnou taky máme Mel, což je super, a ani jeden z nás nepatří k hipsterům, přestože Henna má jednoznačně hipsterské jméno (ale to jen proto, že její táta je cizinec, takže se to nepočítá; stejně bych řekl, že ve Finsku se hip-

sterky určitě nejmenují Henna. Její příjmení je navíc totálně nemožný.).

Kamarádíme spolu už od osmi let, což znamená víc než polovinu našeho života, i když většinu té doby přes mou sestru jako prostředníka. Šíleně a marně jsem se do Henny zamiloval, když nám bylo asi dvanáct. Chvilí před tím začala chodit s Tony Kimem; díky tomu jsem si samozřejmě ty své šílené a marné city uvědomil. Loni na Silvestra se s Tonym rozešla a od té doby je single. Teď máme květen.

Takže co jsem za těch posledních pět měsíců udělal? Odkazuji vás k onomu už zmíněnému „nulakrát“.

„Vzduch je čistý,“ řekne Melanie, když všichni čtyři dojdeme po příjezdové cestě k našemu domu. Ze sousedních dvorků se bez ustání ozývá psí štěkání a mámino auto je pryč. Žijeme na předměstí jiného předměstí, které je samotné předměstím dalšího města, kam to máme přes hodinu jízdy autem. Není tu nic kromě lesů a obrovitánsky vysoké Hory kdesi na horizontu, která jednoho dne vybuchne a pohrbí všechno a všechny v téhle části státu. Může se to stát zítra. Nebo za pět tisíc let. Takový je život, no ne?

K našemu domu protáhli silnici teprve loni a naši sousedé jsou směskou různých podnikatelů, kteří prostě chtějí kus země, na němž by si mohli postavit dům, a mezi něž se počítají i naši, a pak lidí, kteří si myslí, že Fox News je